

EXPUNERE DE MOTIVE

Modificările operate în anul 2003 asupra Legii nr. 41/1994, privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, republicată, urmate de emiterea a două hotărâri de Guvern, respectiv H.G. nr. 977/22.08.2003 și H.G. nr. 978/22.08.2003, au determinat instaurarea unui climat de dezordine și disconfort social, din cauza obligării, atât a persoanelor fizice cât și a persoanelor juridice, la plata unor taxe pentru susținerea serviciilor publice de informare.

Au existat foarte multe nemulțumiri, motivate de taxarea multiplă, discriminatorie sau fără corespondent într-o prestare de serviciu.

De asemenea, dificultățile înregistrate în ceea ce privește activitatea de încasare a acestor taxe, au condus la suportarea de către cetățeni a unor costuri suplimentare.

Într-o eră a informației, pe care o trăim, existența unor servicii publice de radio sau de televiziune are mai mult o justificare politică decât socială.

Cetățenii au multiple alternative pentru a se informa, localizate cu preponderență în domeniul privat: posturile particulare de televiziune sau radio, presa scrisă, internetul, etc. Pe de altă parte, este tristă, dar reală, amintirea străduinței radioului și televiziunii centrale nu de a informa populația ci de a-i induce o anumită opțiune de vot politic.

Prezenta inițiativă legislativă a fost determinată atât de considerente economice cât și juridice.

Argumentele economice sunt următoarele:

a) finanțarea în paralel, atât din bugetul de stat cât și prin încasarea „cu amănuntul” a unor taxe speciale, generează costuri nejustificate de colectare;

b) controlul privind utilizarea fondurilor publice nu este eficient;

c) concurența dintre posturile de televiziune sau radio existente pe piață este afectată.

Argumentele juridice sunt următoarele:

a) art. 31, alin. (1) din Constituția României prevede că „dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi

îngrădită”, ori obligarea la plata unei taxe pentru a beneficia de un drept legitim reprezintă o îngrădire;

b) art. 56, alin. (1) din Constituția României prevede că „ cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice”, ori cetățenii plătesc impozite pe venituri, pe avere sau pe consumație iar firmele plătesc impozit pe profit, T.V.A., etc;

c) art. 56, alin. (2) din Constituția României prevede că „ sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale”, ori nu este deloc just ca, pentru un serviciu de care beneficiază toată lumea în mod uniform, să se pretindă taxe diferite sau să se taxeze de două ori, o dată acasă și a doua oară la serviciu;

d) art. 56, alin. (3) din Constituția României prevede că „ orice alte prestații sunt interzise, în afara celor stabilite prin lege, în situații excepționale”, ori în speță nu avem de a face cu o situație excepțională, cel puțin din cauză că directorii celor două servicii publice au calitatea de ordonatori principali de credite bugetare.

Menționăm și faptul că nimic nu împiedică cele două persoane juridice să stabilească relații contractuale cu societățile comerciale de transmisie prin cablu TV sau cu alți operatori, printr-o procedură simplificată și fără a se aduce atingere asupra drepturilor și libertăților cetățenilor.

Inițiator,

Senator Mihai ȚĂBULEAC

